

RENAȘTEREA

ADAOS PENTRU POPOR LA FOAIA OFICIALĂ A EPISCOPIEI ORTODOXE ROMÂNE
A VADULUI, FELEACULUI ȘI CLUJULUI

APARE LA 1 și 15
A FIECĂREI LUNI

Redacția și Administrația:
Cluj, Piața Malinovski 18
(Consiliul Eparhial)

Redactor:
Preotul GH. NOVEANU

TATĂL NOSTRU...

Din crugul dimineții până în bogata roșeață a apusului drumul vieții noastre este cercetat de soarele cel luminos. Din puterea luminii toți oamenii folosesc după trebuință fără opreliște. Unii iau lumina pentru vederea cea de obște. Alții folosesc lumina soarelui ca să vadă cu ochi ce nevăzute numai cu ochii. Și iarăși alții mai meșteri folosesc lumina paznicului de pe cer ca să facă chipuri, să cioplească munții, să ispitească adâncurile mării sau măruntăele pământului. Fără să ne dăm bine seama, fiecare din noi folosește lumina în toate săvârșirile vieții noastre fie ele fapte mari sau mici. Lumina soarelui ne este așa de trebuitoare vieți în fiecă clipă încât fără de ea n'ar mai fi viață.

Când se lasă hodina serii, lumina cea strălucitoare a soarelui se apleacă după asfințit și în locul ei se aprind făcliile nopții, stelele de pe cer.

Nici în clipa odihnei „Domnul Cerului și-a pământului, văzutele și nevăzutele” nu ne părăsește. În grija Lui cea a toate cuprinzătoare știe din veac, că fără argintia lumină a stelelor și neștiutele alte lumini făcute de mîntea omenească, n'ar putea via cu folos.

Dragostea și dorința de a ne da cele de trebuință face ca ochii lui să lăcrămeze ploaia

cea folositoare câmpului și din porunca lui blândă mugurii se fac flori și poamele prilej de îndesulare trupului.

De mii de ani, strămoșii noștri latini, aveau o zicală înțeleaptă: „Privirea, căutarea, cu deamăruntul la măreția cerului, ne face să lăudăm pe Făcătorul lui”.

Or, cine este făcătorul a toți și a toate?

Să fie oare „întâmplarea” cum zic unii învățați care se semeșesc pe ei mai mult decât pe Dumnezeu? „Întâmplarea” poate face să cadă o piatră și din pământ să iasă apă. Dar omul înțelept socotind bine nu va zice niciodată că *piatra a făcut isvorul*, fiindcă adevărul adevărat este că *isvorul era făcut* de mult,

iară piatra n'a făcut alta decât să arate vederii noastre unde este isvorul. Tot astfel cei ce zic că *întâmplarea* a făcut și face și azi lumina văzutele și nevăzutele sunt la fel de minuși. Ei înțeleg puțin sau deloc. Ei pun sfârșitul în locul începutului și ceace văd înaintea a ceace a fost din veac. Ei pun carul înaintea boilor și socotesc că bine-ar fi să tragă carul pe boi și nu cum este deobște.

Dar veacurile nu încep și nici nu sfârșesc cu noi.

Din înțelepciunea altora luăm miezul cel

Cel ce a făcut cerul și pământul

bun și din faptele altora nada cea bună, obișnuitul cel mântuitor.

Legea noastră întru care s'a sfințit neamul și și-a dus crugul istoriei, ne învață prin graiul Sfintei Scripturi că „peste cele văzute stă cel nevăzut“. Că „cel nevăzut și a toate știutorul“ a rânduit din vecie drumul vieții fiecăruia, lăsând ca singur să urmeze cele bune sau să se întinzeze în cele ucigătoare de suflet și trup.

Legea noastră creștinească n'a pus între oameni pază și râvnă, nici bățul, nici trăznetul, nici surghiunul, ci a rânduit *dragostea* unuia față de celalalt de orice neam sau seminție ar fi el. Ca să trăinească aceasta dragoste a rânduit ca ea să fie arătată prin fapte. Prin fapte de laudă, de milostenie și de frățescă purtare de grijă a unuia față de altul, între noi oamenii s'a rânduit familia cea mare a creștinismului sau a creștinilor. Frați și surori, toți fiii pământului și-au drumetșit viața an de an, veac de veac. Și așa vor merge în vecie.

Da precum fiecare familie își are o căpetenie, un isvor, un tată, familia creștină își are și ea tatăl ei: Tatăl cel din ceruri.

„Tatăl nostru carele este în ceruri“ grijește

de viețuirea și mântuirea noastră, cu înțelepciunea, cu puterea și cu dragostea unui Dumnezeu adevărat.

O, frate creștine, ce mare minune este aceasta! Peste părinții tăi lumești, buni sau răi, drepti sau hătrii, să ai un Tată: totdeauna drept, totdeauna bun, totdeauna iubitor.

Ce minune și binefacere ne-a adus nouă Hristos când ne-a învățat că Iehova nu este un stăpân rău, răzbunător, care poștește jertfe, mârniindu-se pe cei ce nu-i junghie viței. Ce mare minune ne-a lăsat nouă Hristos Domnul arătându-ne că Dumnezeu cel ce toate a săvârșit din veac în vecie, neține la sine ca pe niște fii ai lui și nu ca unelte sau slugi care să-i robească și să-i cânte osanale. Dela Hristos Domnul Dumnezeu adevărat am învățat cu toții că în ceruri avem pe Dumnezeu Tatăl, *tată* bun și adevărat tuturor fiilor pământului. În cer avem pe „Tatăl nostru“, al nostru al oamenilor care ne vrea binele și ne așteaptă la sine.

El dă și lumina soarelui și făcliile nopții, El dă înțelepciune înțelepților și putere muncitorului. El este începutul și sfârșitul, El este tot și toate acum și în veac.

Păr. GH. NOVEANU

IN ȘCOALA PROROCILOR

SĂ NU FURI

Așa ne învață a opta poruncă din cele zece. Ca și celelalte nouă, această poruncă ne este dată de Dumnezeu, prin prorocul Său Moise. Și e înțeleaptă ca tot cuvântul ieșit din gura lui Dumnezeu.

Firește, toată lumea ar trebui să i se supună și s'o împlinească. Dar n'o face. Sunt încă mulți din cei ce se lasă stăpâniți de acest nărav urât și rău, prin care supără pe Dumnezeu și păgubesc pe semenii.

Unii fură din lipsă, alții din patima de a aduna cât mai mult, fără osteneală. Și iarăși alții din obișnuință. O fac fără frică de Dumnezeu și fără rușine de oameni. Cu toate că știu, că păcatul e pedepsit și de legile dumnezeiești și de cele omenești. Adecă știu, dar de cele mai multeori uită. Totuși, mai ușor își aduc aminte de oa-

meni. De aceea, când sunt pe cale de a săvârși furtul, se uită cu grijă 'mprejur, să nu-i vadă cineva. Își iau deci măsuri de pază, ca să nu ajungă de rușinea oamenilor, sau să ajungă chiar în fața judecății. Foarte puțini își dau seama, că chiar scăpând de ochii sau de judecata oamenilor, nu scapă de ochiul lui Dumnezeu și de dreapta lui judecată.

O gazdă venea cu căruța din câmp către casă, alături de fiul său, un copil de vreo zece ani. Ajunse la o fâșie de loc cu trifoi necosit. Oprește caii și luând coasa din car, coboară cu gândul de a tăia un braț-două de nutreț. (Uitase s'o face pe moșia lui). Băiatul îi găci gândul, căci tatăl său privi cu grijă 'mprejur, să nu-l vadă cineva, și-i zise:

— Da 'n sus nu te uiți, tată? Cel ce era gata să săvârșască furtul își plecă capul rușinat, stătu o clipă așa, se sui apoi în car, își sărută copilul și dădu bici la cai spre casă.

*

Cu lucru de furat nimeni nu se îmbogățește, dar sărăcește pe fratele său și „își adună luiși mânia“ — cum zice Sf. Pavel — pentru ziua judecății. Iar Isus fiul lui Sirah zice în cartea „Înțelepciunilor“ sale (21, 9): „Cel ce își zidește casă cu bani streini asemenea este celui ce-și adună pietre de mormânt.“

D. P.

Vorbe înțelepte

Cel ce umblă împreună cu cei înțelepți, înțelept va fi; iar cel ce umblă cu cei fără de minte, se va cunoaște.

*

Averea adunată cu fărădelege se va împușina; iar aceluia ce strânge cu credință, se va înmulți.

Pildele lui Solomon.

SFÂNȚA EVANGHELIE

APA CEA VIE

Ioan 4, 10.

„Doamne nici ciură n'ai și fântâna este adâncă, de unde, dar, ai apa cea vie?” (Ioan 4, 11).

Neputința omenească este frate cu necredința. Câte nu putem săvârși, nu socotim a fi cu puțință nici la alții. Această lipsă de credință este mai prejos chiar de puțină minte a animalelor, fiindcă o fiară odată rănită de pușca vânătorului, cu toate că nu pricepe cum s'a întâmplat să fie lovită dela depărtare, se teme și crede în puterea nevăzutului.

Femeia din Samaria este chipul omului de totdeauna, dar mai ales chipul omului nostru de toate zilele, depe toate ulițele și răspântiile. Ea n'a priceput nici de unde venea setea, nici cum s'ar fi putut adăpa cu „apa cea vie” și izbăvitoare.

N'a știut și nu va ști nici odată omul pământean de ce însetează. Prins fiind în mărcinișul trebilor și chemărilor lumești nu va adăsta și la înțelegerea chipului lăuntric din el, chip care cere și el apă, fiindcă la fel însetează ca și trupul. Chipul cel lăuntric — sufletul omului — negrijit, flămânzit, însetat, strigă și el cu putere în auzul minții să-i dăm apă, că pierde de arșița păcatelor.

De-i vom da apa cea de obște, fie ea chiar și din fântâna lui Iacob, va însetoșa veșnic pentru că „nu numai cu pâine (cu cele trupești) va trăi omul.”

Dacă lumea zilelor noastre grijește cum să potolim setea trupezască, cum să facem ogor mai bun, vite mai arătoase sau sâmbrie mai multă, o altă lume bate la ușe și ne cere „apa cea vie.” Este lumea veșnică unde nu putem duce ciură,

nici arginți, nici haine, nici starea trupezască de aici.

Lumea sufletelor veșnice cere asemenea grijire încă de acum, încă de aici. Să nu uităm că în trup sălășluim și un suflet. Sufletului îi estede lipsă hrană ca și trupului. Hrana sufletului este credința arătările

sfinților. Isvorul „apei celei vie” este unul singur: „Biserica lui Hristos” neschimbată și nestricată.

Lipsa acestui isvor aduce setea sufletească, uscarea sufletului, nesimțirea la durerea altora, îndobitocirea omului, ura, isbeliștele toate și moartea veșnică.

Adăparea din isvorul apei celei vie aduce veșnica primă-

Iisus și Samarineanca

în Hristos Domnul și facerea faptelor celor bune în numele Lui. „Apa cea vie” o putem afla plângând cu cei nemângăiați, asudând cu cei asupriți, muncind cu cei împovărați, îngenunchind cu cei binerugători și străjuind legea, cu cei drepți.

Apa cea vie nu este nici aghiasmă, nici apă de isvor. Este duh din dūhul lui Iisus Hristos lăsat nouă prin Scripturi, prin sfintele predanii, prin faptele celor înainte stătători și prin

vară în suflet, chipul lui Dumnezeu în faptele oamenilor și împărăția păcii și-a bunei stări pe pământ.

Neamurile și oamenii fiecare să știe că fără „apa cea vie”, nu este viață nici aici, nici în vecie.

D. C.

Vorbe cu tâlc

Unde nu sunt boi ieslea este deșartă; iar unde sunt holde multe, arătată este țaria boului.

NEGHINA CREDINȚEI

Din învățătura iehovistă

Fiind o organizație cu gânduri ascunse nu se poate intra în toate ascunzișurile credinței lor. Mai ales acele învățături care se pun deacurmezișul cu duhul veacului și cu țările unde le propoveduesc, caută să

În afară de cele amintite, ce învață oare Martorii lui Iehova? Cum s'a mai amintit într'un răvaș din numerile trecute ale gazetei noastre, după pastorul Russel, lumea se împarte în trei mari veacuri. Cea dintâi

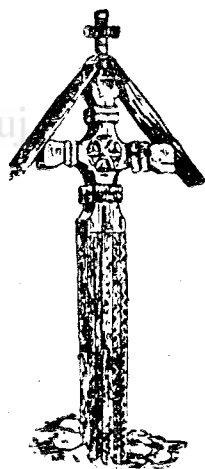

Iisus predică mulțimei

și le șlefuiască după nevoile locului pentru a se strecura mai ușor. Socotind fața de azi a lumii ca făcătură a Satanei, ei zic că orice faptă a conducătorilor lumii, pe tărâm politic, religios sau militar, este insuflată de duhul cel rău și deci neadormit.

durează dela Adam până la Potop. În timpul acesta Dumnezeu și îngerii stăpânesc asupra lumii. Al doilea veac a fost lumea cea rea și ține dela potop până la venirea pe pământ a împărăției lui Dumnezeu. Epoca aceasta s'a sfârșit la 1874, când a venit Mântuitorul Hristos a

două oră pe pământ. În cursul acestui vâleat lung lumea a stat sub domnia Satanei. Ingerii răi venind pe pământ s'au în-surat cu femeile oamenilor și au dat naștere uriașilor de astăzi, care nu sunt altcineva decât regii, marii conducători de popoare, marii bărbați de stat, generalii, oamenii de știință, conducătorii bisericii și alții. Toți aceștia fiind în slujba celui rău, strică lumea, dar Dumnezeu îi va nimici pe toți prin războaie și revoluții. Lumea de astăzi a ajuns un mare cazan al Satanei. Epoca a treia este lumea cea fără de sfârșit care începe cu domnia împărăției de

FOIȘOARĂ

Sfinții Constantin și Elena

Marele acesta între împărați fericitul și pururea pomenitul Constantin, a fost fiu al lui Consta, carele se numea Hloru, și al cinstitei Elenei. Iară Consta a fost nepot de fiică lui Claudie celui ce a împărățit Roma mai înainte de împărăția lui Dioclețian și a lui Carinie. Acest Consta după ce s'a primit de Dioclețian și de Maximian Erculie ca să fie părtaș ai împărăției lor, când Maximian Galerie dimpreună cu alți prigonitori, cu tărie au ridicat goană asupra tuturor creștinilor, singur acest bărbat întrebuițând blândețea și împreună pătimirea, mai vârtos pe cei ce se luptau pentru credința lui Hristos, îi întrebuița sfetnici și părtași ai slujbelor împărătești. Acesta învățând buna cinstire pe Constantin fiul său cel iubit, carele după

acestea s'a numit întâiu împărat al creștinilor, l-a lăsat diadoh al împărăției sale, în ostroavele Britaniei. Carele după ce s'a înștiințat de lucrurile cele necinstite, desfrânate, pierzătoare și proaste, care se făceau în Roma de Maxentie fiul lui Erculie, mișcându-se de dumnezeasca râvnă, și chemând pe Hristos, împreună oșitor, s'a pornit asupra lui. Deci văzând Dumnezeu curățenia sufletului lui, mai întâiu i s'a arătat în somn, după aceea întru ameazăzi, inchipuind semnul crucii scris cu stele: *Cu aceasta vei birui*. Iarăși bine a voit iubitorul de oameni Dumnezeu a-l arăta lui, și celor ce au fost vrednici. Deci îndrăznind în chipul cinstitei Cruci, și cu aur inchipuindu-l pe arme, a mers la Roma, și pe însuși pierzătorul Maxentie l-a aruncat în râul Tiber, încându-l lângă podul Balvia, și așa a mântuit pe cetățenii Romanilor de tirania acestuia. Atuncea marele Constantin pornindu-se dela cetatea Romanilor, și mergând pe cale, voia ca să zidească o cetate pe

o mie de ani, pentru a nu se mai sfârși niciodată.

Milenul sau împărăția de o mie de ani, de care vorbesc așa de mult iehoviștii, s'a început în 1914. În timpul dela 1874, când a venit Mântuitorul a doua oară pe pământ și 1914, când a început mileniile, toți dreptii dela întemeierea lumii trebuiau să învieze. Cei vii trebuiau să moară, dar nu pentru a zace în morminte, ci pentru a fi prefăcuți în clipa morții în ființe spirituale.

Planul acesta a fost ținut ascuns de Dumnezeu până la arătarea pastorului Russel. Lui i-a venit meritul de a se bucura de un dar deosebit și de a-l propovădui lumii ce zăcea în sclăvia celui rău.

În momentul în care domnia Mileniului avea să înceapă (Octombrie 1914), toată starea de azi a lumii trebuia să dispară. Tronurile împăraților, organizațiile lumești de orice fel, Biserica, aveau să se sfărâme, singurii care erau să rămână erau ei, cu mișcarea lor secretă și aceea care oarecum se mai converteau la iehoviști. Restul credincioșilor erau nimiciți pentru totdeauna, pentru că iad nu există.

Socotelile li s'au dovedit însă fără temeii. Anul 1914 a trecut

și lumea și-a văzut liniștită de cale fără să se nătmple nimic din ceea ce au așteptat. Nici chiar conducătorul sectei de atunci, pastorul Russel n'a murit cum a prezis înainte, ci a mai trăit liniștit până în 1916.

Văzându-se înșelați în așteptări, au amânat arătarea Domnului până în 1921, apoi până în 1925, și de atunci o tot amână mereu, fără să mai precizeze data. De fiecare dată însă încearcă aceeași amărăciune, legându-se de noi termene care nu le va aduce niciodată ceea ce așteaptă.

În învățătura lor Martorii lui Iehova nu recunosc stările din biserică creștină. Nu recunosc dogma Sfintei Treimi, nu cinstesc sfinții, icoanele și moaștele. Pe Mântuitorul Hristos îl socotesc ca pe o creatură a Tatălui și chiar mai mic decât îngerii, pentru timpul cât a stat pe pământ. Când a murit pe Cruce și-a dat duhul ca om și la înviere, a înviat nu numai cu sufletul ci și cu trupul. Duhul Sfânt nu este a treia persoană din Sfânta Treime, ci doar o *putere* a Tatălui, purcezend atât din Tatăl cât și din Fiul. Impăcarea noastră cu Dumnezeu a făcut-o Mântuitorul ca om și nu ca Dumnezeu-omul. Iad nu există, de aceea sufle-

tele celor răi nu vor învia spre judecată, ci spre distrugere. Cei buni însă — iehoviștii — vor fi ridicați la perfecțiune, binecuvântându-se de viață fericită în timpul *mileniului* și după el.

Necinstind Sf. Tradiție, Martorii lui Iehova au lepădat toate serviciile noastre divine, înlocuindu-le cu practice de a lor care numai mântuitoare și înălțătoare de suflet nu sunt.

Pr. AUG. FAUR

Vorbe înțelepte

Sunt cari se îmbogățesc singuri pe sine nimic având; și sunt cari se smeresc pe sine în multă bogăție.

*

Întru poftă este tot cel leneș; iar mâinile celor harnici sunt întru nevoită.

*

Cel ce nu bagă în seamă lucrul, nebăgase-va în seamă de el; iar cel ce se teme de poruncă, acela este sănătos.

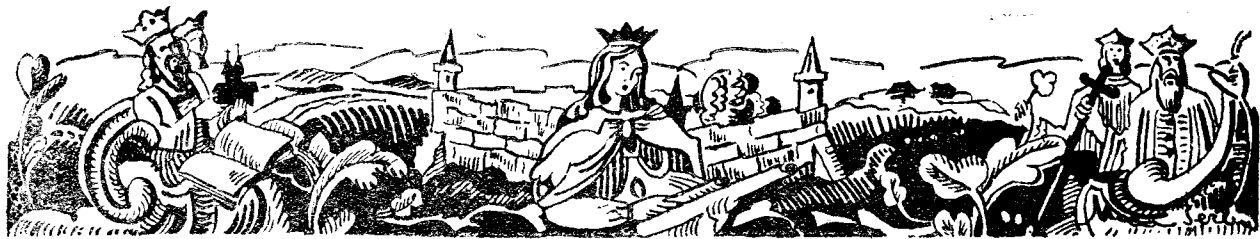
*

Cel ce umblă drept, se teme de Domnul; iar cel ce umblă strâmb pe căile sale se va defăima.

(Din pildele lui Solomon)

numele său în Iliia, unde zic că s'a făcut războiul Troadenilor cu Elinii, însă oprindu-se din dumnezeiasca înștiințare, i s'a poruncit dela Dumnezeu ca mai vârtos în Bizanția să-și zidească cetatea. Deci urmând voiei celei dumnezeiești, a zidit această de Dumnezeu păzită cetate pe numele său, pe care o a și adus lui Dumnezeu ca pe o pângă a credinței sale. Și fiindcă căuta scumpătatea credinței celei din vremea noastră, a adunat în Nicheea arhierii din toate părțile, prin cari s'a propovăduit ortodoxa credință, și Fiul s'a cunoscut de o ființă cu Tatăl, iară Arie și cei împreună cu dânsul s'au dat anatemei, dimpreună cu hula lor. Dară a trimis pe maica sa Elena la Ierusalim pentru căutarea cinstului lemn pe care s'a pironit cu trupul Hristos Dumnezeu nostru; apoi aceste părți de lemn sfânt, s'au mutat, adecă o parte s'a pus în însuși Ierusalimul, iară pe cealaltă parte au dus-o la împărăteasa cetate. Deci împărăteasa Elena după ce a ajuns la Constan-

tinopol, și-a săvârșit viața. Iară Marele Constantin, împodobind cetatea cu înnoiri și cu prăznuiri, și puțin ceva trecând peste patruzeci și doi de ani ai împărăției sale, și începând războiul cu Perșii, și în oarecare sat în Nicomidia fiind, s'a mutat către Domnul, și s'a dus la cetatea sa, de către cari primindu-se cu pompe și cu prea încuviințate întâmpinări, s'a pus în Biserica sfinților apostoli. Și a împărățit în Roma cea Nouă în anul dela zidirea lumii, cinci mii opt sute optsprezece. Iară dela venirea cea în trup a Mântuitorului nostru Dumnezeu trei sute treizeci și șapte, fiind al treizeci și doilea împărat dela August. Și se săvârșește pomenirea lui, în prea sfânta biserică cea mare și în sfinții apostoli, și în dumnezeiască Biserica sa, în mănăstirea Chinsterna lui Vis, unde mergând patriarhul împreună cu împăratul și cu suita sa cu litanie, săvârșesc aducerea dumnezeieștilor taine.

DIN LUMEA LARGĂ...

DIN TRECUTUL NOSTRU

Moartea lui Miron Costin

(Povestită de N. Bălcescu).

„Sângele lui Velicico, acestui bărbat de care aveau toți sfială, zice Neculce, căci era mai bun decât toți, nu potoli setea viclenilor miniștri. Ei se apropiară iarăși de domn și îi ziseră: „Acum de vreme că ai omorît pe Velicico, trimite de prinde frate-său Miron logofătul de-l omoară: ori vinovat, ori nevinovat, să nu scape, că apoi a fi mai rău de tine și de noi“. Domnul se plecă încă odată la vicleanul sfat al miniștrilor și trimise să aducă pe Miron.

Acesta se afla la moșia lui la Bărboși în ținutul Neamțului; el nu știa nimic de sfatul boerilor nici de moartea fratelui său; nu avea dar nimic a bănuși din partea cârmuirii, cu atât mai mult încă că-și logodi-se pe fiul său Pătrașcu cămărașul, cu fiica domnului. Era însă tare întristat, căci își pierdu-se soția și se ocupa cu trista datorie de-a o înmormânta, când sosi fără veste armașul al doilea Racoviță, cu poruncă ca să-l ia și să-l ducă la Iași.

Vederea venerabilă a acestui bătrân boer, respectat de toată țara, starea cea tristă în care se afla și aceea ce îl aștepta, înmoaie siujitorii și cătare de milă se arată pe chipurile lor. Astfel îl povățuiră să fugă în cetatea Neamțu, ce se află în apropiere. Miron însă nu vrea, știindu-se drept și gândind că mergând la Iași lesne se va

îndrepta. El îi rugă să-l îngăduie numai până și-a înmormânta soția și apoi să plece.

Intr'aceea vreme iată sosi și Dumitrașcu Macri vătaful de păhărnicea cu a doua poruncă către lefegii din Roman, ca ori unde îl vor găsi, acolo să-l și taie. Indată, fără a mai asculta rugăciunea lui de a-l duce la Iași îl smulseră din brațele familiei sale, și ducându-l în târg în Roman, îl îngenunchiară și îi tăiară capul. Trupul lui fu înmormântat a doua zi împreună cu al soției sale.

Intr'acest chip periră nevinovați logofătul Miron Costin și frate-său Velicico hatmanul. „Și nu i-a scos la divan Cantemir Vodă, zice o cronică, să le arăte vina sau vicleșug, să vază lumea. Ce așa cu tiranie i-au omorît, nici cărți viclene arătând, ce numai așa ori pe vina lor, ori cu năpaste i-au omorît. Așa a deprins din începutul lumii pisma și zavistia și nu părăsește a mușca pe toți și nimeni de dinții ei a se feri nu poate“.

Lui Miron i-a rămas trei feciori: Ion sârdariul, Nicolae logofătul al treilea, care a continuat cronică tatălui său și Pătrașco cămărașul.

N. BĂLCESCU

Cel ce cruță toiagul urăște pe fiul său; iar cea ce-l iubeste, îl ceartă cu deadinsul.

Dinții egiptenilor

În vechiul Egipt, unii răufăcători erau pedepsiți cu scoaterea dinților. Oamenii cinstiți cari aveau nenorocul să-și piardă dinții din neingrijire sau din altă pricină, alergau repede la meșterii pricepuți de pe atunci, pentru a-și înlocui dinții și a-și putea păstra numele de oameni cinstiți. În unele sarcofaguri (coșciuge) s'au găsit în gura mumiilor dinți făcuți din porcelan, ca cei ce se fac de marii doftorii din zilele noastre. Astfel se crede că Egiptenii din vechime au întrebuițat cei dinții dinți făcuți de doctori.

Nume chinezești

Orice străin care trăiește în China primește un nume chinez pentru că numele străine nu pot fi scrise în alfabetul chinezesc. Ei botează pe străini după cum se pricep, dându-le nume cu înțeles, de pildă: Ko-Lo — „putere nețărmuită“ sau „Virtute veșnică“ ș. a. Afară de aceste nume, străinul mai capătă și o poreclă: așa cum are de altfel fiecare chinez. Când străinul nu are nici un semn deosebit după care să-i dea porecla, atunci chinezii îi adaugă locul unde stă drept poreclă.

Pe cei ce păcătuiesc îi vor ajunge relele; iar pe cei drepti îi va ajunge binele.

*

Fiului viclean nimic nu este bun; iar lucrurile slugii înțelepte vor spori, și se va îndrepta calea lui.

Cum se fac lesele și rogojinele

„Avea popa Tanda cai, avea și trăsură. Îl cam supărau însă lesele, din care n'au fost rămas decât spinarea cu coastele. Îl prindea apoi rușinea, ca popă ce era, să meargă fără de lese la târg. În împrumut nu putea lua, fiindcă se afla în Sărăceni unde nici popa n'avea lese cum se cade.

Nevoia este cel mai bun învățător. Părintele trimise pe Cozonac Clopotarul colo jos în vale, pe unde sunt bălțile cele multe și cresc sălcii și răchite. De acolo aduse Cozonac nuele. Apoi părintele bătu doi pari în pământ, între pari, tot în depărtare de o palmă, bătu bețișoare mai subțirele și apoi popa, preoteasa, copiii și Cozonac se puseră la împletit. Multă vreme nu trecu până ce lesele și fură gata. De minune nu era lucrul: erau însă cele mai bune lese în Sărăceni, bune, încât Cozonac nu se putu răbda să nu-și zică: „Popa e omul dracului!”

La târg și dela târg acasă, părintele se făli cu lesele sale; află că alții au, ba chiar cumpără mai rele lese decât acelea, pe cari le făcuse el.

„Ce faci popă?”

„Lese”.

„Dacă doar ai”.

„Fac pentru cei ce n'au”.

După Paști Cozonac începu să curețe bălțile de nuiete, iară popa să împletească la lese. Cu cât mergea lucrul mai înainte, cu atât mai bine mergea; cea din urmă leasă era totdeauna cea mai bună.

Marcu Florii Cucului era om sfântos. Ii plăcea să stea de vorbă cu popa. Cozonac curăță nuele, popa împletește, iară Marcu zace întins pe burtă cu capul în pumni și privește în dragă voce.

Nuiaua asta e cam lungă — zise părintele, măsurând nueaua cu privirea. Măi Marcule! ia dă-mi toporul cela, ca s'o fac mai scurtă!

Toporul era la picioarele lui Marcu. Marcu ridică partea de dinainte a trupului, se razemă pe cot, întinde piciorul și moșcotește, voind să tragă toporul cu piciorul.

„Tare ți-e de grabă! Ii grăiește popa și-i trage una cu nuiua. Marcu sare și se încredințează, că el este cu mult mai sprinten decât credea. În urmă astă încredințare i-a fost de mare folos. Înainte de Rusalii părintele a gătit un car de lese, cu care avea să meargă la târg și Marcu știa foarte bine, că dacă popa vinde lesele și el va să aibă sărbători bune. I-a ajutat popii câteva săptămâni și

lucrul totdeauna îi aduce folos celui ce-l face.

Înainte de Rusalii începură însă niște ploii, care păreau că nu vor mai înceta.

„Nu știi zău eu ce voi face, zise popa. Par'că m'oi lăsa cu târgul până după Rusalii. Mi-e groază să plec pe ploaia asta. Dacă n'o sta ploaia până Joi, apoi eu unul nu mă duc.

Marcu se scărpină după urechi, dar nu zise nimic. Vedea și el că popa nu se cade să fie plouat. Îl supăra însă lucrul și-l făcea să se gândească.

„Oare — grăi el într'un târziu, încetând a împleti — oare n'am putea noi împleti o rogojină? Colo jos în vale nu cresc numai sălcii și răchite; pe ici pe colea este și șovar, pipirig, papură și rogoz!”

„Măi, poate că ai dreptate, îi răspunse popa. Și aceea tot cam așa trebuie să fie ca și asta ce facem noi.

Ajutând popii, Marcu a început să facă mai bune lese decât popa. Rogojina a ieșit în cinstea lui; iară popa n'a venit plouat, ci cu punga plină dela târg.

(Din „Popa Tanda”) I. SLAVICI

În calea norocului

Doi oameni se 'ndreptau către noroc, Dar fiecare cu o altă minte:

Unul din ei stătea pândind pe loc Cel'alt fugea să-i iasă înaintea.

Și n'au avut la urmă nici o parte. Il cați? L'asteptați? El nicăire nu-i: Norocul întâlnise, hăt departe,

Pe unul ce și căta de drumul lui. N. IORGA

Pentru cultivătorii de vii

Ministerul agriculturii sfătuește pe viticultorii ale căror vii au suferit de îngheț în noaptea de 26—27 Aprilie crt., să aplice următoarele lucrări:

Coardele la care după îngheț au rămas lăstari verzi cu rod sau muguri care au pornit după îngheț cu rod, nu se vor tăia.

Coardele la care au degerat de tot atât lăstarii, cât și căpușele se vor scurta la 6—8 ochi, după cum numărul coardelor și al cepelor pe butuc, este mai mare sau mai mic. Scurtarea coardelor se va face fără nicio întârziere.

La viile cu tăierile scurte nu se aplică nicio corecțiune.

După ce vor crește lăstarii din mugurii stipulari (secundari), din butuci sau lemnul vechi, se va aplica lucrarea plivitului (plevila) și ciupitului atât la viile ce vor fi scurtate, cât și la cele lăsate fără tăieri de corecție.

Asupra lucrării plivitului și ciupitului se va da un comunicat special la timp.

Ministerul agriculturii cercetăză pierderile cauzate, urmând a lua măsurile necesare.

Sfaturi bune la felurite trebuințe

Urzici de post. Se aleg frunzele, se spală în mai multe ape așa încât tot nisipul ori țărâna de pe frunze să rămâie pe fundul vasului, iar frunzele să fie foarte curate. Se pune la foc în apă fierbinte și cu sare. Se țin să fiarbă descoperit. Când sunt gata, se scurg, se trec prin sită sau se freacă pe un fund de lemn. Se pun iarăși la foc, să amestecă cu puțină făină — o jumătate de lingură la 1 kgr. de urzici — și se bat bine pe mașină până ce cresc.

Impotriva furnicilor se ia dohot sau păcură de uns osiile carului. Se fac din distanță în distanță inele pe trunchiul copacului. Furnicile nu pot să treacă fiindcă rămân lipite în smoală sau păcură.

Când ia foc coșu (hornu) închide ușile și ferestrele, ca să nu se facă curent. Aruncă pe foc câțiva pumni de sare sau un pumn de șofran și câteva cepe. Focul se potolește numai mai decât.

Mierea ca doftorie. Medicii vechi foloseau foarte des mierea pentru vindecarea bolnavilor. Chiar și acum gospodina, până la venirea medicului poate trage multe foloase din miere pentru alinarea bolnavilor din casă. Mai întâi mierea e bună în toate boalele și suferințele gurii, gâtului, beregății și plămânilor.

Când copiilor mici nu le ies dinții și-i dor gingiile umflate, mama poate freca gingiile copilășului cu degetul mic — bine spălat și curățit — înmuiat în miere. Un leac împotriva vătămurilor de pe limbă și de pe gingii, e tot mierea în care se topește puțin borax și cu care se ung bucele din gură.

Pentru răgușeală se ia miere curată în care se pune floare de pucioasă, până ce mierea se îngroașă puțin. Din plămada asta se fac co-

feturi, care se țin în gură până se topește încet. Dar cine poate alina mai ușor tusea, fie din gât, fie lăsată la piept, ca mierea? Fie miere goală, luată câte o linguriță din sfert în sfert de ceas, fie un ceai de tei cu miere. Pentru tuse mai rea e bună o fiertură cu puțină siminichie, scoarță de stejar, muguri de brad și foi de izmă, îndulcită mult cu miere. Mierea de asemenea e leacul stomacului și al mațelor bolnave. Mai întâi mierea ajută la ieșirea afară, fiind cel mai plăcut ușurător al mațelor: se ia fie dimineața, fie seara câte o linguriță două de miere.

Mierea de asemenea e un întăritor pentru toți cei slăbiți de boala, fără sânge și fără puteri. Filosoful Diogene care a trăit peste 100 de ani, spunea că numai mulțumită mierii a veșuit atâta.

Ce s'a petrecut în ultimele două săptămâni

ÎN ȚARĂ

15 Mai, când s'au împlinit 100 de ani dela adunarea de pe Câmpia Libertății, la Blaj s'a ținut o mare întrunire la care au luat parte mai mulți reprezentanți ai guvernului în frunte cu Dl primministru *Dr. Petru Groza*, apoi vlădici ai Bisericii ardene, popor muncitor dela sate și orașe.

Se știe că înainte cu 100 de ani, 40.000 de țărani români s'au adunat pe Câmpia Libertății și au cerut drepturi și libertate împotriva clasei stăpânitoare de atunci, care îi ținea în neagră iobăgie. Vorbirile rostite în acest an, — 15 Mai 1948 — au arătat la ce a dus lupta pornită atunci de țărani pentru câștigarea libertății și a drepturilor pe seama celor ce erau mereu apăsați și umiliți, iobăgia este acum numai o amintire tristă iar țărănimea muncitoare este liberă și stăpână pe ogorul muncit de ea de mii de ani.

I. P. S. S. Nicolae Mitropolitul Ardealului a rostit cu acest prilej o inimoasă cuvântare chemând întreaga națiune română la înfrățirea credinții și la lupta pentru bunăstarea tuturor.

In **15 Mai** au luat ființă 132 agenții ale Băncii Naționale, în diferite comune frunțate din țară, potrivit hotărârii Comisiunii Ministeriale de Redresarea Economică, pentru a pune la îndemâna plugarilor credite ieftine.

In cursul lunii viitoare vor lua ființă alte 400 de agenții, care vor

fi așezate în așa fel încât în fiecare județ să funcționeze 8 până la 17 agenții, după numărul populației sătești.

Impozitul agricol așezat pe exercițiul 1947/48 pentru pământul arabil, fânețe și izlazuri se reduce cu 30 la sută în următoarele regiuni: plasa Fierbinți și Săruleți din județul Ilfov, plășile Bârgău și Rodna din Jud. Năsăud, com. Uidești, Ciunmuști, Forăști, Drăgușeni, Cristoșri și Drăgănești din jud. Baia, com. Cornereva, Bogaltin și Rusca din jud. Severin.

Pentru aceleași categorii de terenuri aflate în cuprinsul plășilor Baia de Cris și Câmpeni din jud. Turda, impozitul agricol se reduce cu 75 la sută.

Se reduce cu 30 la sută impozitul agricol datorat la categoriile de terenuri de mai sus aflate în plasa Iara jud. Turda.

Impozitul asupra izlazurilor și fânațelor aflate în cuprinsul jud. Maramureș și plășile Bivolari, Tg. Frumos, Copou și Șipote din jud. Iași se reduc deasemeni cu 30 la sută pe exercițiul 1947/48.

Resturile de impozit pe anul 1947-1948 pot fi plătite fără majorări în 6 rate lunare (Aprilie-Septembrie).

Noul Patriarh

In ziua de **24 Mai** c. s'a ales noul Patriarh al Bisericii ortodoxe române în persoana I. P. S. S. Iustinian Marina.

BISERICESTI

Cu prilejul sărbătoririi a 100 ani dela sfințirea întru Egiscop a Mitropolitului Andrei Șaguna, dl prof. Ioan Nistor, secretarul general al Ministerului de Culte, a spus și următoarele:

„Biserica ortodoxă română, Biserica majorității populației Republicii noastre populare, se bucură de completă libertate de organizare. Ea nu are a se teme de nicio asuprire din partea altei biserici.

Biserica nu mai are de luptat cu o organizație de stat îndreptată împotriva ei și enoriașilor ei. Ea are alături de ea o organizație socială care depune tot efortul pentru ridicarea nivelului economic și cultural al acestor enoriași“.

Prăsnuirea dela Mănăstirea Brâncoveanu. An de an, în Vinea luminată, închinători cucernici își îndreaptă pasul către Mănăstirea dela Sămbăta de sus, în ziua „Isvorului Tămăduirii“. Anul acesta, numărul acestor închinători a fost de câteva mii și au venit acolo din satele învecinate, dar și din altele mai depărtate, ca să primească dar din darul sfinților.

I. P. S. Mitropolit *Nicolae*, înconjurat de clerul mănăstirii și de alți peste douăzeci de preoți și diaconi, a început slujirea sf. Liturghii la altarul ridicat în mijlocul pădurii de fag. Miile de credincioși au ascultat-o cu toată cuviința, iar corul din Făgăraș, condus de dl prof. *Roșeală*, a cântat răspunsurile în chip măestrit.

După sf. Liturghie, cel dintâi cuvânt de învățătură l-a ridicat I. P. S. Mitropolit *Nicolae*, mănecând dela cuvintele Mântuitorului Iisus Hristos: „Dacă însetează cineva, să vină la mine și să bea“ (Ioan 7, 37).

Încă și alți slujitori au ridicat apoi cuvânt de creștinească învățătură și între ei: prot. Dr. Stăniloae, prot. A. Nanu, prot. T. Ciocănelea, ieromonahii Arsenie, Serafim și Mihail, ierodiaconul N. Mladin și prot. Gh. Secaș.

S'a slujit apoi sf. Maslu, iar I. P. S. Mitropolit *Nicolae* a slujit sfințenia la „Izvorul Tămăduirii“, după care a sfințit „Fântâna cea frumoasă“ orânduită în mijlocul grădinii de pomi.